

Той лежеше на пола съ продупчена глава отъ крушумъ; изъ устата му бѣ бликнала и се съсирила кървава струя. Очитѣ му, исецклили, гледахъ равнодушно и неподвижно.

На стола стоеше отворено писмо.

То бѣше исповѣдъта му, прѣдъ Бога, и прѣдъ челоуѣцитѣ.

Тая исповѣдь, назначена да излѣзе на явѣ, прѣдъ цѣль свѣтъ, биде скрита!..

Така умрѣ тоя прѣдатель!

Общественната съвѣсть биде отмѣстена.

Оществото наказа.

Защо тò не употрѣбява често тая своя всесъкрушителна, унищожаяща сила? Защо тò не дига ржка да ударя по-често? Защо тò не упражнява винаги, съ същото еднодушие, своето божественно право?

Може-би на тоя часъ позоритѣ да бждяхъ по-малко!
